

Bc. Karolína Hyklová

- *narozená 26. 9. 1988*
- *od narození neslyšící*
- *v letech 2009-2012 studovala na ČVUT v Praze obor Optika a optometrie*
- *nyní pracuje jako moderátorka různých akcí pro neslyšící a studuje na Masarykově univerzitě obor Speciální pedagogika*
- *fotografování se věnuje ve svém volném čase*

K fotografování mám blízko už odmala. Asi ve dvanácti letech mi rodiče koupili první fotoaparát, ještě na kinofilm. Fotografování mě okamžitě chytlo. Naučila jsem se základy a pak jsem si půjčila od kamaráda jiný fotoaparát – digitální, bez kinofilmu.

Svůj vlastní digitální fotoaparát jsem dostala až později. Pamatuji si, že jsem jela do Francie a poprvé jsem s sebou vlastní malý digitální kompaktní fotoaparát. Byl malý, ale pro mě měl jednu výhodu - mohla jsem udělat tisíce a tisíce fotografií a ne jen 36 na klasický kinofilm.

Od té doby pořád fotím a fotím, fotoaparát vždy беру s sebou na různé výlety, dovolené a další akce. Ráda také zkouším různé novinky, zkouším i nové nebo speciální objektivy.

Fotografování je nejen můj koníček, ale je to pro mě i forma relaxace. Když mám špatnou náladu, vezmu si fotoaparát a vyrazím někam ven. Fotografování mě uklidňuje a vrací mi pohodu.

MgA. Daniela Hyklová

- *narozená 19. 7. 1980*
- *od narození neslyšící*
- *v letech 2006 – 2010 absolvovala obor Výchovná dramatika neslyšících na JAMU v Brně*
- *od roku 2005 pracuje jako lektorka znakového jazyka (UNB, Trojrozměr)*
- *fotografování se věnuje ve svém volném čase*

Fotografování mne zajímalo už jako malou holku, kdy jsem brala rodičům fotoaparát. Jsem neslyšící od narození a neslyším vůbec zvuky či hudbu, vnímám tedy hlavně pomocí zraku, a proto moc ráda fotografuji. V dospělosti jsem se přihlásila na kurz digitální fotografie a vytváření fotografií.

Zpočátku jsem fotila různé věci, např. krajiny, lidi, přírodu, zvířata, ale v dnešní době se zaměřuji spíše na detail (detail těla, černobíla fotografie atd.). Je pravda, že je důležité si pořídit kvalitní fotoaparát a objektiv, bez dobré techniky se kvalitní fotografie podaří jen náhodou.

Dobré vybavení mi umožňuje také získávat více zkušeností. Proto si vždy se sebou беру fotoaparát, bez něj to už ani nejsem já.

Mnoho neslyšících má rádo fotografování, protože fotografie jim mohou sloužit jako deník. Neradi píšou deník v češtině, zachytit své zážitky pomocí fotografie je jednodušší a rychlejší. Z fotografií pak vytvářejí vzpomínková alba nebo fotoknihy. Já osobně si deník nepíšu, ale ráda pořizuji fotografie z událostí, které si pak mohu kdykoliv v klidu prohlížet a vzpomínat. Svě fotografie vystavuji i na webu. Moje webová stránka se nachází na adrese <http://www.danipori.com> a jsou tam uloženy mé fotografie a fotokoláže, které ráda tvořím. Na mých stránkách lze nalézt fotografie z mnoha akcí pořádaných Neslyšícími, jako jsou plesy, zábavy, sportovní události a další. Ráda se těchto akcí účastním, fotografie pak dávám na své webové stránky co nejrychleji, protože účastníci i další Neslyšící se na fotografie hodně těší a rádi si je prohlížejí.

I když nyní používám výhradně digitální fotoaparát, ráda bych vyzkoušela fotografování na kinofilm pomocí nějakého historického fotoaparátu.

KEŇA

fotografie